

עפ"א 3262/11/15 - אייל רוזנברג נגד אגף החניה בעיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 3262-11-15 רוזנברג נ' עיריית תל-אביב-יפו

בפני כבוד השופטת טלי חיימוביץ

המערער אייל רוזנברג

נגד

המשיבה אגף החניה בעיריית תל-אביב-יפו

ע"י ב"כ עו"ד נעמה בנסקי

פסק - דין

ערעור על החלטת בית משפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופט אביים ברקאי) מיום 16.9.15, לפיה דחה עתירת המערער להישפט בגין שבעה דו"חות חניה.

מדובר בדו"חות חניה אשר ניתנו למערער בשנים 2013 - 2015. המערער עתר לביטול הדו"חות, קיבל הודעה על דחיית בקשתו, אך המשיך להתכתב עם העיריה כשהוא מפרט ומרחיב את טענותיו.

בסופו של יום, לעיתים, לאחר שננקטו נגדו הליכי גביה, הודיע על רצונו להישפט, אולם היה זה באיחור, ולכן נדחתה בקשתו, והעיריה הפנתה אותו לבית המשפט, לעתור להארכת המועד להגשת הבקשה להישפט. בגין אחד הדו"חות לא הגיעה לעיריה כלל בקשה לביטול.

המערער עתר לבית המשפט קמא, כי יאפשר לו להישפט בגין הדו"חות, כי טענות ההגנה העובדתיות והמשפטיות שהעלה במכתביו לעיריה, צריכות להתברר בבית המשפט.

לטענתו, היה על המשיבה לקרוא את בקשותיו כך, שאם תדחה את טענותיו, תבין כי הוא מבקש להישפט, בשל ניסוח המכתבים המהווה כפירה באשמה. הוא לא ביקש במפורש להישפט, אם תדחנה טענותיו, מאחר ומדובר בהאשמות בלתי מבוססות והמשיבה היתה צריכה לבטלן ללא צורך בהליך משפטי. במכתבים מאוחרים כבר ציין כי ככל שהמשיבה אינה מקבלת את טענותיו, יש לראות במכתב משום בקשה להישפט, אך המשיבה התעלמה מעתירותיו והחלה בהליכי גביה.

עוד טען, כי בדו"חות אחרים שקיבל בוטל הקנס מסיבה זו או אחרת, ורק בתיקים נשוא הערעור, המשיכה המשיבה לפעול בהליכי גביה, ולא העבירה את ההאשמה לבירור משפטי.

לטענת המערער, סעיפים 228 - 230 לחוק סדר הדין הפלילי קובעים סדרי דין המכבידים על האזרח להתגונן מפני

הרשות, ומצמצמים את זכותו להליך הוגן. לכן יש לפרשם לטובת הנאשמים. הפרשנות אותה מציע המערער, כי בכל מקום בו נאמר "ביקש להישפט", צריך לקרוא כאילו נאמר: "ביקש להישפט, כפר באשמה".

עוד טען, כי אדם המעלה טענות הגנה בתגובה להודעת קנס, כמוהו כמי שמעלה טענות הגנה במשפטו, ולכן לא ניתן לראות בו נאשם שהורשע, בפרט כאשר המערער לא שקט על שמריו אלא המשיך להתכתב עם המשיבה.

לחילופין, גם המשיבה התעכבה בחלק מתשובותיה לבקשות המערער, ולכן יש לאפשר למערער להודיע לה באיחור כי התנגדותו מקפלת בתוכה גם בקשה להישפט.

לחילופין, עתר המערער להאריך את המועד להישפט.

בית המשפט קמא דחה את הבקשה בהחלטה נשוא הערעור.

נקבע, כי המערער קיבל את הודעות הקנס במועד, הגיב לכולן, אך לא הגיש בקשה להישפט במועד. המועדים שנקבעו בחוק להגשת בקשה להישפט, אינם מתחילים להימנות ממועד סיום ההידברות עם המאשימה, אלא במועד הקבוע בחוק. בהעדר עילה להאריך את המועד, נדחתה הבקשה.

המערער מלין על החלטה זו וחוזר על טענותיו שפורטו לעיל.

הוא מוסיף וטוען, כי בית המשפט קמא לא נימק את הכרעת הדין, ובכך פגע בעקרונות ההליך הפלילי. בית המשפט קמא אף פגע בחזקת החפות שלו, בפרט נוכח העובדה שהמערער לא זנח את עניינו והמשיך והתכתב עם המשיבה. הוא מלין על כך שבית המשפט מפלה לרעה נאשמים שמבקשים ביטול האישום, מול כאלה שמבקשים להישפט, בכך שרואה אותו כנאשם שהורשע בדין ולא כחף מפשע.

המערער גם מלין על כך שבית המשפט קובע שהמועדים שנקבעו בדין להגשת בקשה להישפט אינם מתחילים להימנות ממועד סיום ההידברות עם המשיבה, שכן נוהג המשיבה הוא למנות 30 יום מאז ההתכתבות האחרונה.

אשר להודעת הקנס השביעית, לגביה נטען כי בקשה לביטולה הוגשה באיחור, מבקש המערער להוכיח את משלוח המכתב באמצעות ראיות נסיבתיות, כמו למשל העובדה שבעבר איבדה המשיבה מסמכים ששלח, והנוהג שלו לענות באופן מפורט לכל אחד מהדו"חות.

בית המשפט לא שמע עדים ולא קיים דיון במעמד הצדדים, ולכן לא רשאי היה לקבוע קביעה עובדתית.

במהלך הדיון חזר המערער על טענתו, לפיה, דו"חות אחרים הועברו להליכי משפט למרות שגם שם הוגשו הבקשות באיחור.

ב"כ המשיבה הפנתה לעמדתה בבית המשפט קמא, לפיה המערער לא עמד במועדים הקבועים בסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ"). כן הפנתה לתקנה 42 לתקנות סדר הדין הפלילי,

התשל"ד-1974, לפיה, הדרך להוכיח שליחתה של בקשה להישפט היא באמצעות אישור דואר רשום. אין בהתכתבויות עם הרשויות כדי להצדיק ולהכשיר אי הגשת בקשה להישפט במועד, ואין בכך סיבה להאריך את המועד. אין גם לראות בפניות לבטל את הקנסות בקשה להישפט. בכל הנוגע לאיחור הרשות בתגובתה, ממילא אין בכך כדי לפגוע בזכויותיו של המערער, שכן המועד להגיש בקשה להישפט מתחיל עם קבלת תגובת הרשות, גם אם הגיעה באיחור.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

מעיון במסמך ח/1 שהכין המערער וצרף לכתב הערעור, המפרט את כל ההתכתבויות עם העירייה, עולה, כי בכל דו"ח, לאחר שקיבל המערער את הודעת המשיבה אודות דחיית בקשתו לביטול הקנס, המשיך להתכתב עם העירייה, ושלא מכתבים רבים, בניסיון לשכנע אותה לבטל את הקנס. בקשתו להישפט הוגשה רק חודשים ארוכים, ולעיתים גם שנים לאחר דחיית בקשתו הראשונית.

סע' 229(א) לחסד"פ מציע לאזרח שקיבל הודעת תשלום קנס שתי דרכי פעולה, האחת, הגשת בקשה לתובע, לביטול הקנס, תוך 30 יום, והשניה, הגשת בקשה להישפט, תוך 90 יום. הסעיף מוסיף וקובע, כי מי שהגיש בקשה לביטול, יוכל להודיע על רצונו להישפט תוך 30 יום מיום המצאת הודעת הדחייה.

כך שהדברים מפורשים ברחל בתך הקטנה, ואין כל עמימות פרשנית, אלא ברור כי מדובר בשני מסלולים שונים ונפרדים, ואם מבקש האזרח להישפט, לאחר שקיבל הודעת דחייה על בקשתו מהתובע, עליו להגיש בקשה מפורשת.

אין גם הגיון בטענתו של המערער, שכן לא כל אחד רוצה להישפט בבית המשפט, ואין סיבה להניח כך מראש. מכל מקום הוראות הסעיף ברורות.

שעה שהמערער לא פעל כאמור בחוק, לא הועבר עניינו לבית המשפט.

המערער לא הציג כל טעם לאיחור, ועל כן כדין לא האריך בית משפט קמא את המועד.

הנמקתו של בית משפט קמא מספקת בהחלט. יובהר, כי אין מדובר בהכרעת דין אלא בבקשה להארכת מועד, ובכל מקרה די בנימוקים שניתנו. לא היה גם מקום לקיים דיון בבקשה, שכן אין כל שאלה עובדתית שדרושה הכרעה.

אשר לדו"ח שלא התקבלה בעניינו בקשה לביטול - הדרך להוכיח משלוח הינה באמצעות אישור דואר רשום. שעה שאין כזה בידי המערער, לא עמד בנטל המוטל עליו.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, כ"ג טבת תשע"ו, 04 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.